

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Venerabilis Abbatis Cluniacensis; Illvstrivm
Miracvlorvm Libri II**

Petrus <Cluny, Abt>

Coloniae, 1611

XVII. De ipsius miris insignibus glorioso.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64969)

tas data est. Quo toto tempore, in nullo retrocedens, semper seipso melior virtutum profectu fiebat, & sacris semper studijs occupatus, quanto fini propinquior, tanto virtutibus exercitior apparebat.

De fine ipsius miris insignibus glorioso.

CAPVT XVII.

DE quo eius sine aliqua subdere, quia iam rei series, vel processus admonet, differre ultra non debeo. Possent quidem adhuc plura de ipso digna memoria literis tradi, sed quia hoc occupatio prohibet, illud saltem in quosuis vel nostris diebus parem non habuit, tacendum non est. Non ignoro equidem, suis illis nostrisque diebus bonæ vitæ multorum bonorum finem optimum successisse, sed quantum ad aures meas peruenire potuit, nullius iam dicto tempore transitum, miris insignibus sic contigit claruisse. Missus fuerat Benedictus vir à Domino Papa pro pace reformanda Mediolanum, & maximam post Romam Italiæ urbem, unitati ecclesiæ, à qua per Anselmum schismaticum defecerat, reddere festinabat. Dedit citò Deus optimū successum eius labori, & multos Ligurię popu-

populos, à pace catholica auersos, matri ecclesie mira celeritate restituit. Consummato dehinc, vt olim Martinus, ecclesie pacis negotio, nuum statim in se aduertit vocantis, & fluxu ventris interioribus dissolutis, viribus corporis paulatim destituebatur. Passus ante fuerat huiusmodi incommoditatem Cluniaci per annum, & graui dyssenteria liquefactus, multis fratrum pro eo fusis Deo precibus, vix mortem euaserat. Corruptus est itaque vt dixi, eodem morbo, & tam labore itineris quàm ardore solis, nam tempus tunc æstiuum instabat, co inualecente, ad defectum naturæ coepit virgeri. Reuersus est tandem Pisas, & per aliquot menses, vir animosus cum hac inualetudine luctabatur. Nolebat, licet egritudine valdè cogereur, lecto decumbere, nolebat de labore solito quicquam intermittere, nolebat corpori suo vel in modico parcere. Tolerabat constanter Apostolicæ curiæ labores, causis ecclesiasticis nunquam deerat: fratrum se subtrahere vtilitatibus nesciebat. Diuina obsequia, quibus, vt supradictum est, se totum à puero dedicauerat, irrequietus frequentabat. His totum more suo se impendebat, vt quantum ad illa, sic æger esse

nesciretur, sospes & alacer putaretur. Orationes cōtinuæ, oculi assiduè in lachrymas defluentes; psalmodia vtpotè Cluniacensis, totum penè diei noctisque tēpus occupans, cui cor, cui linguam, cui opera, cui tandem se totum deuouisset; id monstrabant. Illud autem, illud inquam singulare suum refugium, quod omni ferè vitæ suæ tempore, insatiabili desiderio perpetrauerat, altaris dico sacrificiū, nulla vis morbi, nulla debilitas, vt vel vna die intermitteretur, cogere poterat. Pugnabat cum morbo, singulari deuotione pertinaciter, & vt de iam dicto suo Martino legitur, pro modo vel posse suo, inuictum ab oratione spiritum non relaxabat. Productum est hoc eius salubre certamen, ab Idibus Iulij, vsque ad Kal. decēbris, quo toto tempore, artus languore solutos, violenter spiritui seruire coëgit, nec alicuius suasu, ab his diuinis vel similibus sacris operibus reuocari potuit. Tandem prima aduentus Domini hebdomada, omnimodum iam naturæ defectū ferre non valens lecto decubuit. Et cum iam non valdè remotum, mortalis vitæ suæ finem instare sensisset, aduocat fratres sibi obsequentes, vocat & famulos, & benignè illos alloquens & consolans,

lans, adiungit. Oro vos (inquit) fratres & filij, vt quia me in proximo recessurum à rebus humanis intelligo, valedicatis ex parte mea, & affectuose salutetis, in primis Dominū meum & patrem Cluniacensem Abbatē, Priorem & suppriorē. Hugonem Camerarium, & Arbertum sacristā, totumq; simul fratrum nostrorum Cluniacensium conuentum, Abbatē vizeliacensem Albericum, & Priorem de charitate. Specialiter autem intimos & præcordiales filios meos, apud S. Martinum de Campis Deo seruientes, quos ego prout melius potui, in Dei seruitio educaui. Hæc benedictus vir dicens, non solum quantum in Deum, sed etiā quantum in fratres & filios honoret affectū, ostendit.

*De visione quam vidit de ipso Prior
Sancti Zenonis.*

CAPVT XVIII.

NON multos verò ante dies, Prior monasterij S. Zenonis, quod Pisis constitutum est, viderat in somnis eum, de quo agitur, habitu monachali indutum, ei que puerum venustæ formæ, qui etiam regis filius dicebatur, adstare. Præferebat autem idem puer

1 5

mani-